

Arrest

nr. 147 076 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op maandag 14 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gegeven op 13 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 22 december 2009 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 23 december 2009 dient de verzoeker een asielaanvraag in. Op 9 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 47 483 van 30 augustus 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.3. Op 14 april 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 juni 2011 wordt de aanvraag ongegrond bevonden en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

1.4. Op 27 juli 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 december 2013 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 121 146 van 31 maart 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 2 november 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 februari 2013 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 110 100 van 19 september 2013 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 20 februari 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.7. Op 22 juli 2012 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Deze beslissing wordt bij een schrijven van 18 oktober 2012 ingetrokken. Op dezelfde dag wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt bevonden. Bij arrest nr. 110 102 van 19 september 2013 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.8. Op 3 november 2012 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 14 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Bij arrest nr. 110 101 van 19 september 2013 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.9. Op 18 maart 2013 dient de verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Bij arrest nr. 110 099 van 19 september 2013 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10. Op 18 maart 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 27 juli 2013 dient de verzoeker een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.12. Op 30 januari 2014 worden de aanvragen vermeld onder punt 1.7 en 1.8 ontvankelijk bevonden. Vervolgens worden deze aanvragen op 5 juni 2014 ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 13 juni 2014 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2012 en 23.07.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.01.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S.D. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies van de arts-adviseur dd. 03.06.2014)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan de ouders van S.D. te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN DE OUDERS VAN S.D. ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

III.1.1. Volgens verweerster lijdt de zoon van verzoeker niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM, en dit onder verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur dd. 03.06.2014 die besluit dat de door verzoeker aangehaalde aandoening van de minderjarige zoon van verzoeker D.S. een ziekte betreft dewelke : '[...] met het ouder worden de problematiek zal verbeteren' en 'infecties de aanleiding zijn voor de astma-aanvallen' en dit terwijl de arts-adviseur op 05.06.2014 verwijst naar dezelfde standaard medische getuigenschrift die op 30.01.2014 aanleiding hebben gegeven tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 23.07.2013.

III.1.2. Naar luid van art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 kan de aanvraag van verzoekers onontvankelijk worden verklaard (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]

wanneer de ziekte van D.S. niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

III.1.3. Op 30.01.2014 werd aldus beslist tot ontvankelijkheid van de aanvraag van 23.07.2013 aangezien terecht werd aanvaard dat de ziekte waaraan D.S. lijdt, gelet de opstoten van acuut longfalen en de noodzaak tot onmiddellijke behandeling en nazorg, hetgeen in het herkomstland niet kan worden geboden, een ziekte betreft die voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980.

Niettegenstaande de arts-adviseur op 03.06.2014 verwijst naar identiek dezelfde de standaard medische getuigschriften die op voorafgaandelijk 30.01.2014 aan verweerster werden medegedeeld en die hebben geleid tot de erkenning van het feit dat D.S. lijdt aan ene levenbedreigende ziekte, hetgeen de arts-adviseur op 05.06.2014 herhaalt in diens advies (zie stuk 2) besluit verweerster op 05.06.2014 toch tot de ongegrondheid van de aanvraag zonder aan te geven waarom zij eerder op 30.01.2014 de ziekte wel als levensbedreigend ervoer en plots op 05.06.2014 niet meer ?!

Het enige element die de de arts-adviseur op 03.06.2014 blijkt te weerhouden is het feit dat er sedert 15.07.2013 geen ziekenhuisopnames meer zouden zijn geweest van D.S. en dat het kind derhalve niet langer zou lijden aan een levensbedreigende ziekte noch behoefte zou hebben aan mantelzorg en dat reizen geen gevaar voor het kind meer zou betekenen ?

III.1.4. Naar luid van art. 9ter §1 Vr.W. 15.12.1980 (eigen cursivering en onderlijning) :

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [en recente] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag] vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

kan verweerster D.S. onderzoeken om werkelijk zijn huidige medische toestand te onderzoeken en tevens het advies van de behandelende geneesheer-specialist(en) inwinnen.

Verweerster doet echter niets van dit alles en besluit op 05.06.2004 boudweg dat gelet op : '[...] met het ouder worden de problematiek zal verbeteren' en 'infecties de aanleiding zijn voor de astma-aanvallen' er thans geen enkel gevaar meer zou zijn voor het leven van D.S., quod non.

Door met een dergelijke generaliserende uitspraak en zonder rekening te houden met de specifieke medische toestand van D.S. op 05.06.2014 schendt verweerster aldus manifest artikel 9ter en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in hoofde van verweerster alsmede het rechtzekerheidsbeginsel.

Niet alleen spreekt verweerster op 05.06.2014 zichzelf tegen gelet de eerdere beslissing tot ontvankelijkheid op 30.01.2014 het geen in strijd is met het rechtzekerheidsbeginsel, tevens gaat ze hierbij onzorgvuldig tewerk nu ze D.S. niet aan onderzoek ondererpt voorafgaandelijk haar beslissing van 05.06.2014 en is de bestreden beslissing ook onredelijk gelet de immense draagwijdte ervan voor de toekomst en het leven van D.S. en verzoeker en diens gezin.

Na meerdere malen tegen alle medische evidenties in eerdere aanvragen tot machtiging tot verblijf aan verzoeker te hebben geweigerd op grond van de ziekte van D.S., werd de aanvraag op 30.01.2014 toch ontvankelijk verklaard. Daarna laat verweerster de zandloper lopen en meent zij zonder enige concrete toelichting, te kunnen stellen dat gelet een tijdlang ziekenhuisopnames achterwege blijven, het kind D.S. louter en alleen omdat het ouder wordt in concreto geen gevaar meer te lopen, zonder dt verweerster zich van één en ander vergewist, wat niet kan !

Verweerster neemt met de bestreden beslissing een beslissing die uitermate onzorgvuldig is gemotiveerd en elke redelijkheid mist in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing zelf.

Het overduidelijk levensbedreigend karakter van de aandoening waaronder D.S. lijdt en die hem onder het toepassingveld van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 brengt, miskennen en dit onder de loutere verwijzing naar het ouder worden van het kind is in strijd met art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 en de draagwijdte ervan.

De bestreden beslissing is wegens deze motiveringsgebreken in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de formele motiveringsverplichting, zoals vastgelegd in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet,*
- artikel 9ter Vreemdelingenwet,*
- de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rede en het rechtzekerheidsbeginsel.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft en dus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij ongegrond is, gezien het advies van de arts-adviseur van 03.06.2014.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Servië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd.

Verzoekende partij is geenszins ernstig waar zij voorhoudt dat de aanvraag ontvankelijk verklaard werd, en aldus werd beslist dat de ziekte die werd ingeroepen een ziekte betreft die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het is uiteraard niet omdat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard werd, dat de arts-adviseur ook gehouden is om een positief advies ten gronde te verlenen. Geenszins kan verzoekende partij zulks dienstig voorhouden.

Artikel 9ter §1 bepaalt overigens ook dat “de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft”.

In casu heeft de arts-adviseur de medische problematiek die werd ingeroepen onderzocht, doch vastgesteld dat hiervoor de vereiste medische zorgen en opvolging toegankelijk en beschikbaar zijn in het herkomstland.

Waar verzoekende partij poogt voor te houden dat de arts-adviseur eerst wel het levensbedreigend karakter van de ziekte had weerhouden, en dit nu niet meer doet, en zij tevens voorhoudt dat de arts-adviseur enkel weerhoudt dat er sinds 15.07.2013 geen ziekenhuisopnames meer zijn, missen deze beschouwingen duidelijk elke relevantie.

Geenszins geeft de arts-adviseur aan dat de ingeroepen medische aandoening niet ernstig is, en de ziekte van het kind kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9 van de wet.

Integendeel adviseert de arts-adviseur dat er sprake is van ernstige astma-aanvallen, met dien verstande dat deze problematiek zal verbeteren met het ouder wordt van het kind en er een positieve trend blijkt uit de tijdstippen van hospitalisatie, en gaat de arts-adviseur vervolgens manifest in op de noodzakelijke medische zorgen, en de vraag of deze toegankelijk en beschikbaar zijn in het herkomstland. Hierbij wordt in het advies duidelijk als volgt gesteld:

“(…)

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 4-jarige jongen ernstige astma-aanvallen doet die regelmatig tot een hospitalisatie leiden omwille van de noodzaak tot een levensreddende behandeling met zuurstof. Er is geen familiale allergische voorgeschiedenis. Dit wijst erop dat infecties de aanleiding zijn voor de astma-aanvallen; met het ouder worden zal de problematiek vertederen. De laatste gedocumenteerde hospitalisatie dateert van juli 2013; dit is inmiddels 9 maanden geleden terwijl er eerder maandelijks een astma-aanval was. Dit duidt op deze positieve trend.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen”, waarna expliciet wordt gemotiveerd om welke reden de medische zorgen en opvolging in Servië toegankelijk en beschikbaar zijn.

Verzoekende partij haar beschouwingen missen elke grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De voorgehouden schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan geenszins worden aangenomen.

Waar verzoekende partij verder poogt voor te houden dat de arts-adviseur het kind kon onderzoeken, kan deze bewering evenmin tot de nietigverklaring leiden. Immers houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen zulke verplichting in. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en

bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (zie o.m. R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010).

Verweerder stelt verder vast dat verzoekende partij niet in concreto ingaat op de motieven van het advies inzake de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen en opvolging in het herkomstland, en deze motieven dan ook niet weerlegt.

Verzoekende partij toont met haar betoog dat uitgaat van een verkeerde premissen, dan ook niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur het medische dossier van de verzoekende partij op nauwkeurige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel in functie van de door verzoekende partij aangebrachte kritiek kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.” (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij slaagt hier niet in.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen. Er kan geen schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de

toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of dat hij *“lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

3.3.2.1. De verzoeker werpt op dat de aanvraag om medische regularisatie op 30 januari 2014 ontvankelijk werd verklaard aangezien de ziekte waaraan zijn zoon lijdt een ziekte betreft die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch dat de verwerende partij desalniettemin besluit tot de ongegrondheid van de aanvraag zonder aan te geven waarom zij eerder de ziekte wel als levensbedreigend ervoer.

In de beslissing van 30 januari 2014 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van de verzoeker ontvankelijk werden bevonden, wordt evenwel nergens gesteld dat de ziekte waaraan de zoon van de verzoeker lijdt, voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of als

levensbedreigend wordt ervaren. Ook uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een aanvraag alleen ontvankelijk kan worden verklaard wanneer de ziekte waarop die aanvraag betrekking heeft als levensbedreigend wordt ervaren. Het onderzoek van een medisch attest dat aanleiding gaf tot de ontvankelijkheid van de betrokken aanvragen houdt voor de gemachtigde geen enkele verplichting in om deze aanvragen (in een later stadium) gegrond te verklaren. Het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvragen en dat naar de gegrondheid ervan, zijn twee verschillende procedures. Pas in de gegrondheidsfase geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies. Hij is hierbij niet gebonden door het feit dat een ambtenaar die geen geneesheer is, de aanvragen ontvankelijk heeft verklaard. De verwerende partij spreekt dan ook geenszins zichzelf tegen door in de bestreden beslissing de aanvragen ongegrond te verklaren, terwijl diezelfde aanvragen eerder, in de beslissing van 30 januari 2014 ontvankelijk werden verklaard. Het gegeven dat de aanvragen om machtiging tot verblijf ontvankelijk werden verklaard, laat niet toe te besluiten dat de verzoeker erop mocht vertrouwen dat deze aanvragen niet ten gronde zouden worden afgewezen. In de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond worden verklaard, dient dan ook niet te worden gemotiveerd waarom deze aanvragen eerder reeds ontvankelijk werden verklaard.

3.3.2.2. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe. In zoverre de verzoeker de overwegingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 3 juni 2014, met name dat met het ouder worden de problematiek zal verbeteren, dat infecties de aanleiding zijn voor de astma-aanvallen en dat er thans geen enkel gevaar meer zou zijn voor het leven van zijn zoon, betwist, beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat in het medisch advies wordt vastgesteld. De verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de interpretatie van de arts-adviseur van de door hem voorgelegde medische attesten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat de arts-adviseur ter zake een ander standpunt zou hebben ingenomen indien deze zijn zoon vóór het opstellen van zijn advies zou hebben onderzocht en het advies van de behandelende geneesheer-specialist(en) zou hebben ingewonnen.

3.3.2.3. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, stelt de arts-adviseur in zijn advies van 3 juni 2014, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat geacht dient te worden integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, geenszins dat gelet op het feit dat een tijdlang ziekenhuisopnames achterwege blijven, de zoon van de verzoeker louter omdat hij ouder wordt *in concreto* geen gevaar meer zou lopen. Uit deze gegevens wordt in het medisch advies enkel afgeleid dat de zoon van de verzoeker *“kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen”*. Vervolgens wordt in dit advies de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in Servië onderzocht en wordt geconcludeerd dat *“er vanuit medisch standpunt (...) geen bezwaar (is) tegen een terugkeer naar het herkomstland”*. De verzoeker betwist niet dat zijn zoon in staat is om te reizen en geen nood heeft aan mantelzorg. Hij voert ook niet aan dat de nodige zorgen en opvolging in zijn land van herkomst niet beschikbaar of ontoegankelijk zouden zijn. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Hiervoor is er reeds op gewezen dat het gegeven dat de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werden verklaard, niet toelaat te besluiten dat de verzoeker erop mocht vertrouwen dat deze aanvragen niet ten gronde zouden worden afgewezen. Bovendien is reeds gebleken dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN